

Levande biblar?

Under förra söndagens Gudstjänst sjöng vi ***Med Gud och hans vänskap, hans Ande och ord och syskongemenskap vid nattvardens bord de osedda dagar vi möter med tröst...***

Skriven för nästan exakt 150 år sen i en tid utan socialt skyddsnät, utan sjukförsäkring, med döden ständigt inpå knuten.

En Lovsång full av jubel, förtröstan och Faderstillid!

Och nu högaktuell med varenda vers. Djupt trosstärkande i sin beskrivning av livet med Herren Jesus.

Har du tänkt på: De flesta människor har en levande bibel tillhanda som de läser dagligen?:

Ditt och mitt liv.

Vi behöver inget annat än att hålla tätt kontakt med Herren, så blir "läsningen" en ljus upplevelse som kan föda tro. Också hos hopplösa(!) ateister.

Nedan kan du läsa en dagsfärsk berättelse av en italiensk läkare som beskriver detta. Kort och stressad, fåordig; omskakande och mod-givande på samma gång.

Du hittar den i anslutning till denna text.

Låt Guds frid - som övergår allt det vi ser ske just nu – bevara ditt hjärta och sinne i Jesus Kristus!
Klaus

En gripande berättelse från en läkare i norra Italien!

Från tidningen Die Zeit, nr 14 / 20200326, s 58

Läkaren Julian Urban (38) berättar från Lombardiet i Italien: Aldrig någonsin – inte heller i mina värsta mardrömmar – har jag kunnat föreställa mig vad jag ser och upplever, allt som sker här på vårt sjukhus sen tre veckors tid. Mardrömmen blir bara större och större. Först kom bara några smittade, sedan blev det dussintals, sedan hundratals och nu är vi inte längre först och främst läkare, nej, vi har blivit sorterare vid ett löpande band. Vi avgör vem som ska få leva och vem som ska skickas hem för att dö.

Tills för två veckor sen var mina kollegor och jag ännu ateister. Det var fullständig normal/naturligt att vi var det; vetenskapen uteslöt för mig tanken på Guds existens. Mina föräldrars kyrkobesök fick mig alltid bara att le nedlåtande.

För nio dagar sen kom en gammal präst till oss, 75 år. Han var en vänlig man, hade allvarliga andningsbesvär, men hade sin bibel med sig. Att han läste ur den för andra och att han höll de döende i handen, gjorde ett starkt intryck på oss

Vi alla var för trötta, modlösa, psykisk och fysisk för utmattade för att kunna lyssna. Men nu insåg vi: vi har kommit till vägs ende, nått vår gräns. Vi är utmattade, vi har två kollegor som dog, andra av oss blev smittade. Vi tvingades inse att vi behöver Gud. Nu ber vi till honom om hjälp när vi får någon fri minut. Vi pratar med varandra och kan ännu inte fatta att vi som ateister nu är på sökandet efter frid, att vi ber Herren att hjälpa oss, att skänka oss kraft, så att vi kan ta hand om de sjuka.

Igår dog den sjuttiofemårige prästen. Fast vi på vårt sjukhus haft 120 dödsfall de senaste tre veckor och vi alla är utmattade och helt förstörda, så lyckades denne präst ändå att bringa en frid till oss, som vi inte längre hade något hopp om.

Denne herde gick till Herren. Fortsätter det så här, så ska också vi följa honom snart. Jag har inte varit hemma de senaste sex dagar. Jag vet inte längre när jag åt sista gången och jag blir alltmer medveten om hur lite nytta jag gjort på denna jord, och jag vill ta mitt sista andetag först efter att jag hjälpt andra.

Jag är tacksam över att ha vänt tillbaka till Gud, medan jag är omgiven av mina medmänniskors lidande och "död.